

значење које сматра да му припада а које понекад одудара од формалног уставног текста. У конкретном случају, услед сукоба уставне одредбе са законом или неком још нижом нормом, суд може да да предност том закону или нижој норми и тиме утиче и на мењање самог Устава.

Иако организација власти модерне државе нема алтернативу принципу поделе власти, не значи да је он без мане и да не трпи критику. Може да се каже да је од свог настанка па до данас, теорија и концепција о подели власти (функција) трпела разне критике и то и од политичке „деснице“ и „левице“. Десничарске снаге су традиционално нагињале монархизму, апсолутизму, тоталитаризму па и фашизму, односно јакој држави па су у подели власти видели пут за њено слабљење, док су левичарске снаге, ослоњене на Русоову револуционарну доктрину, у деоби власти виделе механизам који дели сувереност народа и демократију, а они су недељиви. Нарочито је фашизам био оштар у критици поделе власти јер се по њему у име политичке демократије растаче држава и исцрпљује у парламентарном политичком животу и борбама. Фашистичко преуређење државе је зато и подразумевало укидање парламентаризма како би ојачала држава и очистила се од комунизма, буржоаске демократије и јалове класне борбе водећих политичких снага земље. То је, рецимо, био циљ Мусолинијевог фашизма који је темељно политички реорганизовао Италију када је укинуо одговорност премијера пред парламентом и променио и сам начин избора парламента који је био у духу парламентаризма. Но далеко су озбиљније и важније оне критике поделе власти које долазе од демократа. Тако Џејмс Брајс замера подели власти што изазива огорчење у народу када му се ограничава суверенитет, а то огорчење није нимало наивно јер може да га одведе у насиље па и револуцију. Нарочито су поучна искуства из америчке државне и уставне праксе с обзиром да су се веома критички односила према овом начелу. Американци су се на почетку одушевљавали поделом власти, да би временом променили мишљење. То се добро види по њиховом оштроумном политичару и аналитичару Вудро Вилсону, који је дошао дотле да тврди да политичка и уставна историја САД није историја поделе власти, већ превласти једне власти: конгресне (најчешће), председничке или судске (ређе).

Критике поделе власти иду дотле да се тврди да она није постала најбоља гаранција политичке слободе и једнакости. И тамо где има те слободе и једнакости није доказано да је за то заслужна подела власти, већ, по Ф. Нојману, таквој демократичности пре доприносе одређене